

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 13 maja 2016 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. po rozpoznaniu wniosku z dnia 23 lutego 2016 roku odmówił M. Ś. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu organ rentowy podniósł, że w dniu 21 kwietnia 2016 roku komisja lekarska ZUS nie stwierdziła niezdolności do pracy wnioskodawczynie. (decyzja k. 272 akt ZUS)

W dniu 24 maja 2016 roku M. Ś. złożyła odwołanie od powyższej decyzji. (odwołanie k. 2)

Odpowiadając na odwołanie, pismem z dnia 7 czerwca 2016 roku, organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji (odpowiedź na odwołanie k. 3)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny :

M. Ś., urodzona (...), w dniu 23 lutego 2016 roku złożyła wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. (wniosek, k. 256/257 akt ZUS)

Wnioskodawczynie z zawodu jest technikiem chemikiem. Pracowała jako pracownik biurowy, pracownik produkcyjny, sprzedawca. (informacja dotycząca okresów składkowych i nieskładkowych, k. 9 akt ZUS, świadectwa pracy k. 17/18, 29/30, 31/32, 33/34 akt ZUS)

W okresie od 1 lutego 2008 roku do 30 września 2012 roku była zatrudniona na stanowisku do spraw sprzedaży i windyacji. (świadectwo pracy, k. 35-38 akt ZUS)

W okresie od 8 marca 2014 roku do 31 marca 2016 roku M. Ś. miała przyznaną rentę z tytułu okresowej częściowej niezdolności do pracy. (decyzje, k. 185-188, 250-253 akt ZUS)

M. Ś. od 2013 roku leczyła się psychiatrycznie, dwukrotnie była hospitalizowana z tego powodu. Obecnie nie zdradza objawów psychotycznych, jest sprawna intelektualnie. Występują u niej zaburzenia depresyjno-lękowe adaptacyjne związane z sytuacją życiową. Wymienione zaburzenia psychiczne nie powodują jednak długotrwałej niezdolności do pracy. Wnioskodawczynie w leczeniu stosuje leki o działaniu psychoaktywnym. (opinia biegłego sądowego lekarza psychiatry G. P. k. 58-60, opinia uzupełniająca, k. 137, opinia biegłego sądowego z zakresu medycyny pracy J. G., k. 165-169)

U wnioskodawczynie stwierdzono astmę oskrzelową nieatopową kontrolowaną, o łagodnym przebiegu klinicznym, z dobrą reakcją na stosowany lek wziewny. Schorzenie w obecnym stopniu zaawansowania nie narusza sprawności organizmu wnioskodawczynie w stopniu powodującym niezdolność do pracy zarobkowej zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami. (opinia biegłego sądowego z zakresu pulmonologii A. M., k. 65-66). U wnioskodawczynie zdiagnozowano także alergię skórą – uczulenie na brzozę, nikiel. Z punktu widzenia alergologa wnioskodawczynie jest jednak zdolna do pracy. (opinia biegłego specjalisty alergologa, k. 90)

M. Ś. cierpi na nadciśnienie tętnicze, bez objawów zajęcia serca. Powyższe schorzenie obniża sprawność wnioskodawczynie, ale nie powoduje jej niezdolności do pracy. (opinia sądowego kardiologa B. Lao-G., k. 51-52, opinia uzupełniająca, k. 175)

Wnioskodawczynie odczuwa dolegliwości bólowe kręgosłupa na podłożu zmian zwyrodnieniowo-dyskopatycznych. Ich okresowe zaostrzenia mogą być jednak leczone w ramach zwolnień lekarskich. Zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa są miernie nasilone, odpowiednie do wieku wnioskodawczynie. Nie powodują one upośledzenia funkcji. (opinia biegłego sądowego z zakresu neurologii J. B., k. 53-54, opinia biegłego sądowego specjalisty chirurgii urazowo-ortopedycznej M. S., k. 67-69)

Wnioskodawczynie przyjmuje stale leki w związku z niedoczynnością tarczycy. (opinia biegłego sądowego z zakresu medycyny pracy J. G., k. 165-169, opinia uzupełniająca, k. 195-197)

Stwierdzone u M. Ś. schorzenia nie uniemożliwiają jej pracy zarobkowej odpowiedniej do poziomu jej kwalifikacji. Wnioskodawczyni jest sprawna ruchowo, porusza się samodzielnie i bez jakichkolwiek ograniczeń. Astma oskrzelowa, na którą choruje, jest dobrze kontrolowana farmakologicznie. Pomimo stwierdzonego u niej nadciśnienia tętniczego, jej układ krążenia jest w pełni wydolny. Wnioskodawczyni od 2014 roku nie wymagała leczenia w szpitalnym oddziale psychiatrycznym, leczenie z dobrym efektem kontynuuje w warunkach ambulatoryjnych. M. Ś. może wykonywać dowolne prace administracyjno-biurowe oraz dowolne prace fizyczne o charakterze produkcyjnym, usługowym i handlowym. P. jest dla niej jedynie ciężka praca fizyczna oraz narażająca jej układ oddechowy na działanie czynników uszkadzających i uczulających. Przyjmowane przewlekłe leki o działaniu psychoaktywnym dyskwalifikują ją od wykonywania pracy kierowcy, na wysokości oraz obsługi niebezpiecznych maszyn będących w ruchu i grożących urazem. (opinia biegłego sądowego z zakresu medycyny pracy J. G., k. 165-169, opinia uzupełniająca, k. 195-197)

Powyższych ustaleń Sąd dokonał na podstawie powołanych dowodów, w tym opinii biegłych sądowych. W ocenie Sądu opinie te były jasne i rzetelne i brak było podstaw do kwestionowania wniosków z nich wynikających. Jednocześnie należy nadmienić, iż biegli – autorzy zakwestionowanych przez wnioskodawczynię opinii: kardiolog, psychiatra i specjalista medycyny pracy szczegółowo odnieśli się do zarzutów wnioskodawczyni w opiniach uzupełniających.

Biegła kardiolog, wydając opinię, opierała się na dokumentacji medycznej dostępnej w aktach i badaniu przedmiotowym wnioskodawczyni. Analizowała przy tym m.in. badanie EKG z 2011 roku, gdyż takie było jej dostępne. Na biegłej nie spoczywał obowiązek dokonywania dalszej diagnostyki, gdyż miała ona ocenić stan wnioskodawczyni na datę składania wniosku o ponowne ustalenie prawa do renty i datę wydania decyzji, a nie po tej dacie. Nie ma sprzeczności pomiędzy stwierdzeniem biegłej, iż w badaniu fizykalnym wnioskodawczyni nie dostrzegła cech powiększenia jej tarczycy a przyjmowaniem przez wnioskodawczynię leków w związku z nieprawidłową pracą tego gruczołu.

Wbrew twierdzeniom M. Ś., nie ma podstaw, by sądzić, iż biegły psychiatra w swojej opinii pominął istotne okoliczności podawane przez badaną. Już bowiem w treści opinii przywołano wywiad, w ramach którego wnioskodawczyni wskazała, iż była bita przez męża, a przyczynami jej hospitalizacji były niepokoje i lęki, zamykanie się w domu. W ocenie biegłego badanie wnioskodawczyni i dotycząca jej dokumentacja medyczna wskazują na występowanie u niej zaburzeń depresyjno-lękowych adaptacyjnych, które nie powodują jednak jej niezdolności do pracy.

Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu medycyny pracy celem całościowej oceny stanu zdrowia wnioskodawczyni i ustalenia, czy wskazywane przez biegłych z poszczególnych specjalności schorzenia mogą łącznie powodować niezdolność do pracy wnioskodawczyni. Biegły ten jednoznacznie wskazał, iż M. Ś. z zawodu technik chemik, ostatnio wykonująca pracę biurową, jest zdolna do pracy zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami. Biegły określił także, które rodzaje prac są dla wnioskodawczyni przeciwwskazane. Biegły J. G. w opinii uzupełniającej w sposób szczegółowy odniósł się do wszelkich zarzutów wnioskodawczyni. W szczególności wyjaśnił, iż podkreślone w zastrzeżeniach do opinii przez wnioskodawczynię okoliczności, takie jak alergia pokarmowa czy przyjmowanie wskazywanych przez wnioskodawczynię leków (relanium, euthyrox w dawce 125 µg) nie mogą wpływać na wnioski opinii. Nie są to bowiem okoliczności, które mogłyby przesądzić o niezdolności do pracy badanej. Część z zarzutów wnioskodawczyni do opinii opiera się na jej subiektywnych odczuciach na temat jej stanu zdrowia, który według niej jest gorszy niż określił to lekarz. Odczucia te, nie znajdujące jednak uzasadnienia w licznych opiniach biegłych, nie mogą przesądzać o kwestii jej zdolności do pracy. Nie mogą również rzutować na ocenę tej kwestii ewentualne podnoszone przez wnioskodawczynię trudności w znalezieniu pracy. Bezpodstawny jest też w ocenie Sądu zarzut braku zapoznania się przez biegłego z dokumentacją medyczną wnioskodawczyni, poczyniony jedynie w oparciu o jednostkową pomyłkę co do okoliczności nie mającej znaczenia dla końcowych wniosków sformułowanych przez biegłego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie nie jest zasadne.

Zgodnie z treścią art. 57 pkt. 1 ustawy z 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2017 roku, poz.1383) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu o ile jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, niezdolność powstała w okresach wymienionych w tym przepisie albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów, nie ma ustalonego prawa do emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych lub nie spełnia warunków do jej uzyskania.

W oparciu o art. 12 ust. 1 wskazanej ustawy niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu.

Całkowicie niezdolną do pracy jest zaś osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy (ust.2), a częściowo niezdolną do pracy - osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (ust.3)

Na mocy art.13 ust.1 przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się:

- 1) stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji;
- 2) możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

Wskazane w cyt. przepisie art.57 warunki muszą być spełnione kumulatywnie. Brak choćby jednego z nich powoduje brak prawa do świadczenia.

Materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie, a oparty na wiarygodnych i przyjętych przez Sąd opiniach biegłych sądowych lekarzy specjalistów z dziedzin schorzeń, na które powołuje się M. Ś., wykazuje jednoznacznie, że organ rentowy zasadnie odmówił wnioskodawczyni prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Sąd w pełni uznał wartość dowodową opinii biegłych, na podstawie których ustalił stan faktyczny w niniejszej sprawie.

Opinie te zostały sporządzone w oparciu o wyniki badania bezpośredniego oraz analizę przedłożonej dokumentacji lekarskiej. Odnoszą się wprost do ujętych w art.12 i 13 cytowanej ustawy przesłanek niezbędnych do określenia zdolności czy też niezdolności do pracy ubezpieczonej.

Biegli w opiniach przyjętych przez Sąd szczegółowo i w sposób pełny określili schorzenia występujące u badanej oraz ocenili ich znaczenie dla jej zdolności do pracy.

W ocenie Sądu opinie te są rzetelne, sporządzone zgodnie z wymaganiami fachowości i niezbędną wiedzą w zakresie stanowiącym ich przedmiot. Opinie uzupełniające biegłych wprost odnoszą się do zarzutów stawianych opiniom głównym. Nie zawierają sprzeczności ani braków, które pozbawiałyby je mocy dowodowej, zostały przekonująco uzasadnione, a zawarty w nich końcowy wniosek orzecznicy logicznie wynika z przeprowadzonych badań i analizy dokumentacji lekarskiej.

Fakt, że opinie biegłych nie mają treści odpowiadającej stronie, nie może mieć w tym wypadku znaczenia. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii. Niezadowolenie strony z opinii biegłego nie uzasadnia powołania innego biegłego (wyrok SN z dnia 5 czerwca 2002 roku I CR 562/74 LEX nr 7607; wyrok SN z dnia 4 sierpnia 1999 roku I PKN 20/99 OSNP 2000/22/807).

W konsekwencji w sprawie niniejszej ostatecznie nie pojawiły się kontrargumenty, które mogłyby budzić wątpliwość Sądu co do jednoznaczności opinii biegłych, które Sąd przyjął jako miarodajne. Wszyscy biegli, na podstawie opinii których Sąd się oparł, zgodnie podali, że schorzenia występujące u wnioskodawczynie nie powodują niezdolności do pracy zgodnej z poziomem jej kwalifikacji.

Sam fakt istnienia u wnioskodawczynie schorzeń, potwierdzony przez biegłych ani liczba tych schorzeń, nie może być utożsamiany z niezdolnością do pracy odwołującej. Stwierdzenie stanu chorobowego nie jest bowiem jednoznaczne z kwalifikacją do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Wobec braku dalszych wniosków dowodowych stron Sąd uznał materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie za pełny i pozwalający stwierdzić, że wnioskodawczynie mimo stwierdzonych u niej schorzeń nie była w dacie złożenia wniosku ani w dacie wydania zaskarżonej decyzji niezdolna do wykonywania dotychczasowej pracy.

W związku z tym, że do przyznania prawa do renty konieczne jest łączne spełnienie przesłanek cytowanych przepisów, a wnioskodawczynie nie jest niezdolna do pracy, brak podstaw do przyznania jej prawa do renty.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie.